

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, **I-II. rendű alperesek jogi képviselője (I-II. rendű alperesek jogi képviselőjének címe)** által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű és II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen kielégítés tűrésére kötelezés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. október 18. napján kelt 2.P.24.587/2017/21. számú ítélete ellen, az alperesek részéről 22. és 31. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy együttesen fizessenek meg a felperes részére tizenöt napon belül 10.000 (tízezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 68.000 (hatvannyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az alpereseket annak tűrésére kötelezte, hogy a felperes 226.234 CHF és a tőkeösszeg után 2012. december 2. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata erejéig a **helyrajzi szám** alatt felvett, természetben **cím** szám alatti ingatlanból kielégítést keressen. Kötelezte egyetemlegesen az alpereseket, hogy tizenöt nap alatt fizessenek meg a felperesnek 2.770.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a per fő tárgya tekintetében a keresetnek a Ptk. 269. § (1)-(3) bekezdése alapján helyt adott, alaptalannak találva az alpereseknek az önálló zálogjogot alapító szerződés jóerkölcsbe ütközés címén való semmisségének megállapítására irányuló kifogását. A pervesztes alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes által megfizetett 1.500.000 forint illeték, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban R.) 3. §-a szerinti ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére a felperes részére. A bíróság a munkadíjat a (6) bekezdés alapján a pertárgyérték 3%-ára, 1.000.000 forint+áfa összegre mérsékelte a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltség összegére vonatkozó rendelkezése ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, kérve az általuk fizetendő ügyvédi munkadíj mérséklését a felperesi képviselő által elvégzett ügyvédi munkával arányos 150.000 forint+áfa összegre. Arra hivatkoztak, hogy a kereseti kérelem előlappal is mindösszesen három oldalt tett ki és a per egész időtartama alatt a felperes nem csatolt hosszas, jogilag kimunkált nyilatkozatot, jogi érvelést, főleg iratcsatolásokat teljesített. A perben az alperesek személyes meghallgatására volt szükség, szakértői bizonyításra nem került sor és az ügyet a bíróság sem tartotta kiemelt bonyolultságúnak. Megítélésük szerint az 1.000.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj nincs arányban a kifejtett ügyvédi munka mennyiségével, minőségével, a tárgyalásokon tett nyilatkozatokkal és az ügy bonyolultságával. Hivatkoztak arra is, hogy a jelen perben a felperes olyan igényt érvényesített, amelyet egy másik, újra indult végrehajtási eljárásban is megtehetett volna.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett részének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a R. keretei között jogszabálysértés nélkül határozta meg az alperesek által fizetendő ügyvédi munkadíj mértékét. A R. 2. § (2) bekezdés b) pontja és 4/A. § (1) bekezdése alapján az 50.834.500 forint perérték figyelembevételével 2.190.794 forint illetné meg, melyet az elsőfokú bíróság kevesebb, mint 60%-ra a mérsékelte. Ennek a mérsékelte munkadíjnak a további csökkentése nem indokolt. Az alperesek a keresetet nem ismerték el, annak elutasítását kérték, érdemi védekezést terjesztettek elő. Az önálló zálogjoggal kapcsolatos ügy egyszerűnek nem minősíthető, hiszen az a jogtudományban is élénken vitatott jogintézmény, többször újra szabályozásra került, a közelmúltig bírói gyakorlata sem létezett. Kiemelte, hogy az elvégzett ügyvédi munkának nem fokmérője az elkészített irat terjedelme. A másodfokú perköltségét a R. 2. § (5) bekezdése szerint kérte megállapítani.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a perköltség megállapítása során a felperes által a keresetlevélben megjelölt pertárgyértéket. E pertárgyértékre figyelemmel a R. 3. § (2) bekezdés d) pontja, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapítható ügyvédi munkadíj általános forgalmi adóval növelt összege 2.190.794 forint. Az elsőfokú bíróság e munkadíjat a R. 3. § (6) bekezdése alapján 1.000.000 forint+áfa összegre, azaz 1.270.000 forintra mérsékelte a felperesi képviselő által kifejtett tényleges tevékenység mérlegelésével.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított munkadíj további mérséklésére nincs lehetőség. Kizárólag a R. 3. § (2) bekezdésének alkalmazása valóban eltúlzott mértékű ügyvédi munkadíj megállapítására adna lehetőséget a magas pertárgyértékre figyelemmel. A kialakult állandó bírói gyakorlat szerint a magas pertárgyértékkel járó magasabb ügyvédi felelősségnek az ügyvédi munkadíjban is kifejezésre kell jutnia, azonban a bíróságnak mérlegelnie kell azt is, hogy a jogi képviselő a perben ténylegesen milyen munkát végzett (BDT 2019. 3965.).

Az ítélet tábla kiemeli, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes a keresetnek való helytadást mindvégig ellenezte, három előkészítő iratot csatolt mellékletekkel együtt, amelyeket a felperesi jogi képviselőnek tanulmányoznia kellett. Az elsőfokú bíróság az ügyben négy tárgyalást tartott, ahol a felperesi képviselő kivétel nélkül megjelent, nyilatkozatot tett.

Mindezen körülmények figyelembevételével az ítélet tábla nem látott lehetőséget az ügyvédi munkadíj további mérséklésére, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet az ítélőtábla a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja, az (5) bekezdése szerint határozott meg és a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt a jogi képviselő által ténylegesen kifejtett tevékenységre figyelemmel.

Az alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2019. április 4.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró . Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

bíró